

sentia tan alegre de recordarla. A l'anfiteatre, la seva paraula era segura, lluminosa, argentina, talment una idea que no's volgués dirli donava tota sa forsa interna y desconeguda... y per primera vegada, tingué de fer acte de violència en sa voluntat quan digué als joves la seva ironia de l'amor.

Era de retorn del seu acte d'apòstol, y sol en sa cambra de finestral multicolors, mesurà ab una ràpida mirada interna el seu triomf y odià 'ls vidres multicolors y els acusà de falsetat vers la seva obra, més ell, a l'ensem que la joventut de la seva època, n'estava influït de la seva obra, y sabé esser egoista, y no compadir als deixebles quins actes podien esser fills de les mentides d'ell; més, allavors, sense fe, obrí al cap-vespre y per un sol moment, la seva finestra. «Altrament, el món real podia esser més »hermós que'l d'ell, car l'única visió que'n coneixia—aquella desconeguda divina qui llençà flors al pas d'ell—era l'idea més lluminosa y més llògica que havia entrat en son esperit.» Sí, perquè aquella petita desconeguda, havia estat llum d'idea en la seva ànima, argument contra la seva obra incrèdula de l'amor, deducció d'una vida massa humana.

Obrí'l Mestre la finestra, y la «villa» veïna tingué una rialla de blancor que'l ficà: mai n'hi havien entrades de rialles en aquella cambra exhausta y severa, y les rialles eren música d'esperits que subratllaven totes les antigues afirmacions seves. Ell s'abocà a la finestra pera «mirar» les rialles, y aquelles rialles eren gammes de roses, jocs de cabelleres—ulls de foc, palidesa hebraïca—d'una petita ingènua, segura en son jardí, sola y forastera.

Oh, que era hermosa aquella petita veïna ab sos colors vitals, ab sa nova coloració de bellesa, bellesa admesa sens resultar de deduccions filosòfiques, sense enginys metafísics, joia de carn y de desitg en l'esperit insegur del filòsof que sempre havia parlat del més enllà de l'home. Per això, ell, Periandre, l'impetuós qui un dia, creient que'l bras de l'home brut y pobre—(quasi un bras armat)—havia il·letgít la visió en la seva vida, corregué a apartarlo ab mà violenta pera fermar la porta, se sentí, allavors, tan vensut per aquella rialla, que feia resistència al finestral multicolor que volia tancar-se, que restà immòbil davant del crepuscle; y el crepuscle irisà ab tots els seus colors, una llà-

grima, extranyament despresa, que rodolà per sa barba grisa d'apostol.

(Continuará)

Somniant á una Verge

Un petó anit m'he sentit
á la boca, fret com gel
per uns llavis de dols deix
d'un deix més dols que la mel;
y per demunt de mas galtas
he sentit la vellugor,
del papelloneig d'uns llavis
dels meus buscant la dolsor.

He vist una dona núa
de mon llit vora'l capsal,
blanca figura de marbre
verge, hermosa, angelical;
no't conech, li he dit febrós,
jo no t'havia vist may,
y ja per tu'l cor delira
y sento en mi greu desmay
y et vull veura á totes horas
extassiantme d'amor,
de tes serenas miradas
y ton rostre encantador.

Puig quan ab l'esguart te beso
lo teu tendre y verge pit
el goig intens que jo sento
m'enlayra vers l'infinit.

Vull dirte pregarias dolsas
amb els més suaus acorts
vull tonar cançons boscanas
que portan flayre d'amors;
y dels jardins vull portarte
també sas flors olorosas,
y un altar vull aixecarte,
ab mil garlandas de rosas
puig qu'ets reyna d'harmonura
y has encegat lo meu anim
ab la teva galanura.

Dígam qui ets, que no't conech
y ja guareixes mon mal,
que mon cor per tu batega
per tú, verge angelical.